

Η μέρα που άφησα το σπίτι για την πόλη

✎ Lesley Koyi, Ursula Nafula
🗉 Brian Wambi
📧 Eleni Manou
☺️ grekiska
|| niva 3

Sagor för barn på svenska

berattelser.se

Η μέρα που άφησα το σπίτι για την

πόλη

Skriven av: Lesley Koyi, Ursula Nafula
Illustrerad av: Brian Wambi
Översatt av: Eleni Manou

Denna saga kommer från African Storybook (africanstorybook.org) och vidarebefordras av Sagor för barn på svenska (<https://berattelser.se/>), som erbjuder sagor på många språk som talas i Sverige.

Detta verk är licensierat under en Creative Commons Erkännande 4.0 Internasjonal Lisens. <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.sv>

Η μικρή στάση του λεωφορείου στο χωριό μου ήταν απασχολημένη με ανθρώπους και υπερφορτωμένα λεωφορεία. Στο έδαφος ήταν ακόμα περισσότερα πράγματα για φόρτωμα. Ντελάληδες φώναζαν τα ονόματα όπου πήγαιναν τα λεωφορεία τους.

«Πόλη! Πόλη! Πηγαίνουντας δυτικά!» Ενώ άκουσα έναν ντελάλη να φωνάζει. Αυτό ήταν το λαβωφείο που έπρεπε να πιάσω.

Το αστικό λεωφορείο ήταν σχεδόν γεμάτο, αλλά περισσότεροι άνθρωποι ακόμα πίεζαν για να ανέβουν. Μερικοί έβαζαν τις βαλίτσες τους κάτω από το λεωφορείο. Άλλοι έβαζαν τις δικές τους μέσα στα ράφια.

Το λεωφορείο επιστροφής γέμισε γρήγορα. Σύντομα αυτό θα επέστρεφε ανατολικά. Το πιο σημαντικό πράγμα για μένα τώρα, ήταν να αρχίσω να ψάχνω για το σπίτι του θείου μου.

Νέοι επιβάτες κρατούν σφιχτά τα
εισιτήρια τους όσο αυτοί ψάχναν κάτω
να καθίσουν μαζί σε συσσωματωμένο
χώρο. Γυναίκες με μακρά πανίδα τους
καθιστούν άνετους για το μακρινό ταξίδι.

Ενδιάμερες αργότερα, ζήτησα από
δυνατούς χτύπους και κραυγές για τους
επιβάτες να πάνε πίσω στο χώρο μου.
Άρπαξα τη μακρή μου τσάντα και πήδηξα
έξω από το λεωφορείο.

Εγώ στριμώχτηκα δίπλα σε ένα παράθυρο. Τα άτομο που καθόταν δίπλα σε μένα κρατούσε σφιχτά μια πράσινη πλαστική τσάντα. Φορούσε παλιά πέδιλα, ένα φορεμένο παλτό, και φαινόταν νευρικός.

Στο δρόμο, απομνημόνευσα το όνομα του τόπου όπου ο θεός μου ζούσε στη μεγάλη πόλη. Ακόμα το σιγομουρμούριζα όταν αποκοιμήθηκα.

κοίταξα έξω από το λωφορείο και
συνειδητοποίησα ότι έφυγα από το χωριό
μου, το μέρος όπου είχα μεγαλώσει. Ενώ
πήγαινα στη μεγάλη πόλη.

Αλλά το μυαλό μου έτρεχε πίσω στο σπίτι.
Θα είναι η μητέρα μου ασφαλής; Θα
φέρουν τα κουβένια μου καθόλου χρήματα;
Θα θυμάται ο αδερφός μου να ποτίζει τους
σπόρους των λωπύρων μου;

Το φόρτωμα ολοκληρώθηκε και όλοι οι επιβάτες κάθισαν. Οι μικροπωλητές ακόμα έμπαιναν στο λεωφορείο για να πουλήσουν τα προϊόντα τους στους επιβάτες. Όλοι τους φώναζαν τα ονόματα των προϊόντων που ήταν διαθέσιμα για πώληση. Οι λέξεις ακούγονταν αστείες σε μένα.

Καθώς το ταξίδι προχωρούσε, το εσωτερικό του λεωφορείου έγινε πιο ζεστό. Έκλεισα τα μάτια μου ελπίζοντας να κοιμηθώ.

Μερικοί επιβάτες αγόρασαν ποτά, άλλοι αγόρασαν μικρά σνακ και άρχισαν να μασούν. Αυτοί που δεν είχαν χρήματα, σαν ήμενα, απλά παρακολούθουν όλα αυτά.

Καθώς το λεωφορείο άφησε την στάση του λεωφορείου, κοιτάξα επίμονα έξω από το παράθυρο. Αναρωτήθηκα αν θα πήγαινα ποτέ πίσω στο χωριό μου ξανά.

Αυτές οι δραστηριότητες διακόπτονταν από το κορνάρισμα του λεωφορείου, ένα σημάδι ότι ήμασταν έτοιμοι να φύγουμε. Ο ντελάλης φώναζε στους μικροπωλητές να βγουν έξω.

Οι μικροπωλητές έσπρωχναν ο ένας τον άλλο για να βγουν από το λεωφορείο. Μερικοί έδωσαν πίσω ρέστα στους ταξιδιώτες. Άλλοι έκαναν τελευταία στιγμή προσπάθειες να πουλήσουν περισσότερα αντικείμενα.